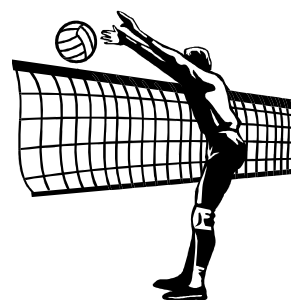

»DRAGI BORUT!«

Okrogla miza. Dobesedno. Ne kvadratna, ne trikotna, ampak okrogla miza. Okoli nje so štirje sedeli dijaki neke neznane slovenske gimnazije in burno razpravljali, kako zelo so zapostavljeni, čeprav so športniki in s svojimi odličnimi dosežki ohranjajo ugled svoje šole ter skrbijo, da slovenski šport ne zamre. Na mladih namreč svet stoji! Precej vroče krvi se jim je pretakalo po žilah – seveda ne govorim o količini krvi, saj vsi vemo, da se nam je po telesu pretaka približno šest litrov – temveč o tem, kako vroča je bila ta kri. Da, dijaki so se resnično razgrelili.

»Haaalo!« se je slišalo na šolski hodnik, ko je odbojkar Žiga vneto razlagal, kaj vse mora obvladati: »Sprejem, napad, podaja, servis! Treniram, da glava peče, saj ne rečem, rad počnem to, vendar naše ekipe nihče ne opazi. Borimo se in treniramo in zmagujemo, pa nas Slovenija sploh ne pozna!«

»Stari, ne govori! Iz državne blagajne gre denar ne vem kam vse, za šport pa še centa ne dajo, da bi nam zgradili vsaj eno dobro športno dvorano! Obup, ti povem! A res ne dojamejo, da bo Slovenijo v svetovni vrh popeljal šport, ne pa politika?«

Potem se je oglasil rokometaš Nejc: »Z obnovo in gradnjo bi morali začeti že pri osnovnih in srednjih šolah. Nekatere telovadnice so res zanič, še konkretnega dvoranskega gola nimajo. Verjamem, da kdor hoče, bo treniral kjer koli, tudi če pogoji niso idealni, vendar pa je motivacija absolutno večja, če igraš v dobro opremljeni športni dvorani. Ne vem, no, vsaj meni se tako zdi ...«

»Prav imaš. Veš, kakšen občutek mora biti, da se boriš v novi dvorani v Stožicah, in to pred domačim občinstvom,« se je zasanjano strinjal Žiga. »Ampak če bo šlo tako naprej, ni šans, da bomo tudi mi kdaj igrali tam,« je še nadaljeval.

»Dobro je vsaj, da lahko vsaj poleti igramo zunaj, ponekod so boljši pogoji,« je pripomnila Sandra, »poleg tega pa imajo očitno še najboljše pogoje tekači, saj je veliko poti v naravi, kjer lahko trenirajo.«

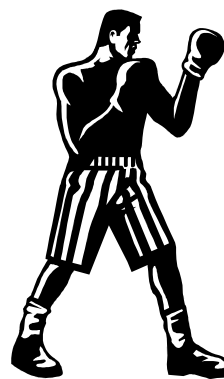

»Že res, že res,« se je vmešala Urša, »vendar tudi v atletiko država ne vlaga dovolj. Šport je v Sloveniji preslabo zastopan. Odlične športnike imamo, zaradi katerih nas svet pozna. Kdo bo pozabil spektakularen diamanten bron Petre Majdič z olimpijskih iger v Vancouvru?«

»Ja, ali pa letošnje smučarske dosežke Tine ... Ženska obvlada! Pa še luštna je, ha, ha,« je nasmejano pripomnil Nejc.

»Pa tista zlata kolajna Primoža Kozmusa! Da bi jaz kladivo vrgla tako daleč, uf! Eeeej!« je z navdušenjem naštevala Sandra, »Pa Zavec! Legenda slovenskega boksa! Obožujem ga! Ne samo da ima mišice in športno postavo, ste opazili, kako lepo se obnaša do svoje žene in otrok? Ni ga čez takega moškega!«

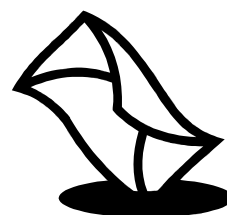
»Sandra, Sandra, spet si zašla,« jo je prekinil Žiga, vendar se ni pustila zmeti: »Ne, ne, resno vam povem, Dejan je srček.« Zardela je, nato pa se je spet zbrala in prišla do odličnega zaključka: »Vidite, če bi več vlagali v šport, bi to koristilo vsemu človeštvu. Ljudje bi se več ukvarjali s športom, posledično bi bilo verjetno manj moških, ki bi kadili in popivali, pa še več pozornosti bi posvečali skrbi za svoje telo. Potem bi bili bolj zadovoljni sami s seboj in s svojim življenjem, zato bi bili nasploh prijaznejši in skratka taki srčki kot Dejan!« In spet je zardela. Ker sta jo fanta malce čudno pogledala, je hitro dodala: »No, tudi fantje verjetno ne bi bili prikrajšani, a ne. Ženske bi bile zagotovo podobne Tini Maze.«

»Dober sklep, Sandra, toda ali lahko mi sploh kaj storimo – razen da vztrajamo v športu in upamo na čudež?« se je zamislil Nejc. In za njim so se v svoje misli potopili še vsi ostali in sledila je nekajminutna tišina.

»Ej!« je nenadoma vzkliknil Žiga, »imam idejo!« Ostali so ga radovedno pogledali, on pa je pojasnil: »Pišimo Pahorju!« Zdaj ga ostali niso več gledali radovedno, ampak čudno. Zelo čudno. »Kaj? Predsednik vlade je, nekaj vpliva pa že ima! Pa še maneken je bil, če se ne motim! In manekeni morajo imeti postavno telo.« Zdaj so ga šele gledali čudno!

»Žiga, ti nisi normalen,« je začela Urša, nadaljeval je Nejc: »Ne, res nisi pri sebi,« Žiga pa je vztrajal: »Vsaj poskusimo lahko ...« Iz torbe je vzel list papirja in svinčnik in Sandra je takoj vzkliknila: »Saj nisi resen!«

»O, pa sem!«

Žiga je sicer našega predsednika vlade nagovoril z »Dragi Borut!« in nihče od ostalih ni izrazil želje po kakšnem vljudnejšem nagovoru, ampak je tako ali tako vseeno, saj naš dragi Borut pisma verjetno ni niti odprl. No, pa vendar – poskusiti ni greh, pravijo. 😊

Ajda Batistič, 3. f

Nastja Bojić, 3. c